

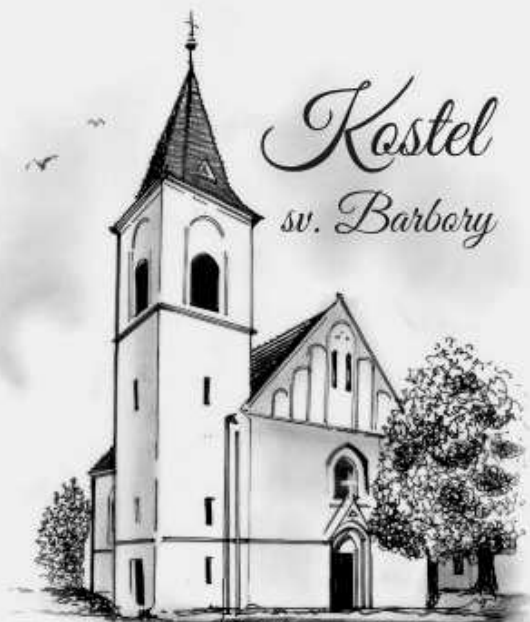
Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí,

listopad 2015 (č.118)

*Kostel
sv. Barbory*

Otvice 1905 - 2015

Obrázek kostela: Keramika Kučerka

Pozvánky na listopad

- * Mše svaté na **Květnově** jsou 7.11. (cho) a 21.11. (ji) od 14 hodin.
- * Dušičková pobožnost na **hřbitově v Otvicích** bude 7.11. v 17 hodin a potom bude v otvickém kostele růženec a mše svatá v 18 hod. s intencí za zemřelé z Otvic. Bohoslužby jsou v Otvicích každou sobotu v 18 hodin.
- * Mše v **Sušanech** je 8.11. v 12 hod. s intencí za zemřelé ze Sušan. Dušičková pobožnost bude po mši sv. Další mše zde dne 13.12. ve 12 hodin.
- * **Vikariátní** mše sv. v chomutovském děkanském kostele (za účasti kněží krušnohorského vik.) bude 12. listopadu v 9:30 hodin.

- * **V neděli 15. listopadu bude udělována v jirkovském kostele společně svátost Pomazání nemocných. Svátost se uděluje během mše svaté, která začíná v 9 hodin. V kostele ve Strupčicích následně během mše od 10:45 hodin.**
- * **Sbírka na pojištění** majetku farnosti a diecéze se koná v neděli 22.11. při mši v Jirkově (9:00) a Strupčicích (10:45).
- * Poslední mše svatá tento rok v **Boleboři** bude v neděli 29.11. v 15 hodin v kostele svatého Mikuláše. Příští bohoslužby budou po velikonočích.
- * **Po 1.neděli adventní, tj. od 30.11. začínáme v Jirkově s bohoslužbami ve vytápěné farní kapli** (pokud přechod neuspíší mrazivé počasí). Řád bohoslužeb se nijak nemění. V po-út bývá zpravidla bohoslužba slova se svatým přijímáním; st, čt, pá, so - mše svatá. Začátek vždy v 9 hodin. (Letos večerní mše nejsou.) V neděli jsme v kostele sv. Jiljí.
- * Farní **pěvecká schola** zahájila přípravu na vánoční svátky. **Hledá nové členy a členky.** Můžete se přidat každou sobotu v budově fary (Kostelní ul. 55). Zkoušky začínají od 16:00 hodin.
- * **Mikuláš** pro děti přijde do kostela v neděli 6.12. při mši v 9:00 hod. v Jirkově a možná i do Strupčic 10:45 h.
- * **Adventní koncert** bude v **Jirkově** v neděli 6.12. v 16:00 hodin v kostele sv. Jiljí. Vystoupí **Jirkovské Seniorky** a dětský sbor **Zvoneček..**
- * **Mikulášskou besídku** (podobnou jako byla loni na faře) plánuje Schola R. Vondráčka v neděli 6.12. od 17:00 hod. tentokrát v kostele v **Otvicích**.
- * **Farní charita** stále přijímá **oblečení** a jiné. Volejte na číslo: 474 659 460.

Podzimní pouť na Květnově se konala o první sobotě v říjnu a nesla název „**Růžencová**“. Díky hezkému počasí jsme mohli jít opět starou poutní cestou od červeného kříže přes alej a růžencové schody. Poutníky vedl v procesí otec **vikář Řehoř Černý** z Litvínova. V kostele následovala mše svatá a mariánská pobožnost s možností osobně uctít milostnou sochu Panny Marie Květnovské. Domů si lidé mohli odnést např. Poutní oplatky Květnovské na památku. Více o Květnovu se dozvíte na webu: www.kvetnov-quinau.cz

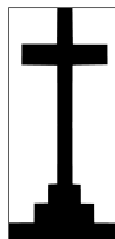

Pouť do Brna se konala 17. října v rámci celostátního Eucharistického kongresu. Jeli jsme vikariátním autobusem, který startoval v Chomutově již v 4:30 hodin. Kromě poutníků z Chomutova jeli věřící z Jirkova, Mostu, Kadaně, Klášterce a Postoloprť. Duchovní program v autobuse vedl otec Alois z Chomutova. Do Brna jsme přijeli včas a v klidu jsme se mohli připravit na slavnost. Počasí nám přálo, televize hezky přenášela nejdůležitější okamžiky na velké obrazovky, takže každý se mohl aktivně účastnit. Velkým zážitkem bylo procesí městem s Nejsvětější Svátostí. Bylo to něco jako v Jirkově na „Boží Tělo“, ale mnohem slavnostnější. Díky Bohu za pouť a krásné zážitky. MD

Odpustky pro „dušičky“

V týdnu od 2.11. – 8.11. je možné denně získat odpustky pro duše v očistci našich zemřelých (v podobě plnomocného odpuštění časných trestů). Podmínky získání:

- během těchto dnů přijetí svátosti smíření neboli zpověď;
- v daný den: svaté přijímání, modlitba na úmysl papeže, návštěva hřbitova spojená s modlitbou za zemřelé.

Setkání v Německu

Setkání aktivních pomocníků při květnovských poutích se konalo tentokrát v saském **Chemnitz**. Mše svatá byla slavena v moderním kostele svatého Jana Nepomuckého. Probrala se uplynulá sezóna a hledaly se způsoby jak pomoci v opravě zchátralého domku a ohradní zdi květnovského areálu. Příští setkání proběhne v Chomutově na faře.

svaté Barbory. Současný zděný kostel svaté Barbory navazoval na starší, dřevěný a tři roky trvala stavba, jak nám připomíná základní kámen z roku 1902. Kostel posvětil jirkovský děkan 22.10. 1905, jak nám potvrzuje německá farní kronika. K dnešní slavnosti byly vyrobeny keramické zvonečky s obrázkem kostela. Na mši přijeli hosté z Německa. Fota: J. Tomášek

Vinařice, kaple

V pátek 30. října byla sloužena mše svatá v kapličky Panny Marie v jirkovské části Vinařice. Večer již bylo třeba zapotřebí svíček k osvětlení interiéru a ke čtení z Písma svatého. Přišlo asi 20 lidí, většinou z místních paneláků. Příští mše svatá zde bude v měsíci květnu.

Výročí posvěcení kostela v Otvicích

V Otvicích oslavili věřící 110 let od posvěcení kostela

V neděli 15. listopadu bude udělena v kostelech společně svátost nemocných. Můžeme si připomenout tuto svátost, a jak se týká i nás samotných:

Pomazání nemocných

"Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba (spojená) s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno." (Jk 5,14-15)

Ve svátosti nemocných zakouší křesťan, že ani v nemoci a v utrpení nezůstává opuštěn, že i za této situace je zahrnut Ježíšovou láskou.

Kristus posiluje důvěru nemocného v Boha, dává mu klid a jistotu. Odpuští mu hříchy, je-li to nutné, a osvobozuje ho i od jejich následků.

Svátost nemocných dává sílu spolu s Kristem utrpení trpělivě nést a obětovat je za spásu druhých. Je-li to k duchovnímu prospěchu nemocného, napomáhá k jeho uzdravení.

Svátost nemocných uděluje biskup nebo kněz. Přijmout ji má každý křesťan, který "nebezpečně chřadne nemocí nebo stářím" (Obřad pomazání nemocných). Pro posouzení, zda jde o vážné onemocnění, stačí rozumně odůvodněné mínění bez zbytečné úzkostlivosti. Při déle trvající nemoci, kdy se stav zhorší, může se svátost udělit znovu, může být udělena i před nebezpečnou operací. Starší lidé, kteří slábnou věkem, ji mohou přijmout, i když netrpí zjevnou nemocí. Po patřičné přípravě je možné udělovat tuto svátost hromadně v kostele ve společenství věřících.

Kněz uděluje svátost nemocných tak, že mažou nemocného olejem na čele a na ruku a při tom říká příslušné modlitby. Nemocný odpovídá: Amen.

Udělení svátosti nemocných předchází obvykle svátost smíření.

Vždyť ho znají! (zamyšlení)

(Podle -Alessandro Pronzato – Provokující evangelia – KNA)

Vykladači Písma svatého tvrdí, že Ježíš navštívil Nazaret nejméně třikrát. Jako by se nedokázal vzdát naděje, že se mu od Nazareťanů konečně dostane uznání.

Poprvé byli ohromeni a nechyběl ani obdiv.

Podruhé (Mk 6 a Mt 13) narazil na neprostupnou hradbu nedůvěry: "Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi? „, a pohoršovali se nad ním.

Potřetí už do nich vjel vztek: „Všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystaveno jejich město, aby ho srazili dolů“ (Mk 6). Nikdo však k tomu neměl dost odvahy.

Lukáš spojil všechny Ježíšovy návštěvy v Nazaretě do jedné. – Závěr je jednoznačný: Ježíšovi krajané ho nepoznali. Proč?

Jeho moudrost uznávali a také náležitě obdivovali: jako správní patrioti byli pyšní na to, že takhle dokáže mluvit jeden z nich. – Avšak Ježíše jako Mesiáše s pohrdáním odmítli. –

Ne, to je nesmysl. Vždyť ho tady všichni znají. Všichni vědí odkud je. Žil tu bezúhonně, to ano, ale taky skromně a naprosto obyčejně. Prostě jako jeden z nich... Pracoval v potu tváře jako všichni ostatní. Co si teď o sobě myslí? ...

„Vytvořili si o Bohu určitou představu, a dokud jim ji Bůh naplňuje, je všechno v pořádku. Když ne, odmítnou ho... Jejich Bůh byl pouhá modla a oni se rozhodli pro ni“...Musí to být přece někdo mimořádný a zcela výjimečný. Nedokázali se smířit s tím, že by to mohl být prostý, obyčejný člověk. Proto ho vyhnali. Když Ježíš procházel jejich středem, cítil velikou hořkost a tížilo ho hluboké zklamání. – Odcházel do vyhnanství. -

Potíže s příliš známou tváří.

Rozhořčovat se nad tím, jak se Nazaretané k Ježíšovi zachovali, nám nečiní vůbec žádné potíže. Rozhořčujeme se však neprávem. Provinili jsme se stejně jako oni. Mýlíme se úplně stejně. I my Krista známe, ale nejsme schopni ho poznat...Odmítáme Boží vtělení. Odmítáme vidět Boha s tváří člověka.

Při nanebevstoupení Kristus zemi neopustil. Louis Evely zdůrazňuje, že odchod není totéž co zmizení. – Odchod znamená nepřítomnost, zatímco zmizení je skrytá přítomnost, přítomnost „maskovaná“... .

Ježíš od nás neodešel. Zůstal tu s námi, pouze se skryl. Chodí v převlečení a vypadá úplně obyčejně.

Od té doby je pro křesťany největším nebezpečím roztržitost. Často se zpovídáme z toho, že jsme byli „roztržití při modlitbě“. Na roztržitost v běžném každodenním životě však ani nevzpomeneme. Krista jsme už nesčetněkrát potkali, a vůbec jsme si ho nevšimli. Nepoznali jsme ho. Potíž je v tom, že má až příliš známou tvář.

Tvář žebráka- dítěte- kolegy- kuchařky- bezdomovce, který spí pod mostem- člověka, který ztratil práci- manžela- manželky- nadřízeného- paní na úklid- přistěhovalce- nemocného- pobudy, který nemá všech pět pohromadě- vězně. Ty tváře dobře známe, ale Krista v nich rozpoznat nedokážeme.

Je stále ve vyhnanství. I mezi svými.

-- - Čeká na vás nějaký pán. Prý jste spolu už mluvili. Říká, že jeho šéf...
--- To je ale otrava, že dorazil právě teď! Vyříd' mu, že teď nemám čas, ať přijde zítra. Mám důležitou práci: musím psát Provokující evangelia!
A muž odchází zklamaný a celý shrbený.

Další rozčarování.- Znovu zůstal nepoznán. – Znovu zkoušel zabušit na dveře vlastního domu, a jeho vlastní ho nepřijali.

Modlit se za zemřelé

Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Život je jeden, neboť jak říká evangelista: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých“ (srov. Lk 20,38). Smrt není konec, ale jen stupeň v lidském osudu. A tento osud nekončí ve chvíli smrti. Láska, kterou vyjadřuje naše modlitba, nemůže být tedy marná. Kdyby totiž na zemi láska měla moc, a po smrti již žádnou moc neměla, bylo by to popření slov Bible a zkušenosti církve, že láska je silnější než smrt, neboť Kristus ve své lásce k lidstvu smrt přemohl. O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: "Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy". Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť (mši svatou), aby očištění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem. Církev také doporučuje almužny, odpuštění a kající skutky za zemřelé: "Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby." (sv. Jan Zlatoústý). Památka všech věrných zemřelých či lidově „dušičky“ je dnem, kdy se církev zvláště modlí za zemřelé. Tento zvláštní den modliteb zavedl roku 998 clunijský opat Odilo († 1048). Ve 13. století se tento zvyk rozšířil v západní církvi a papež Benedikt XV. jej v roce 1915 potvrdil pro celou církev. "Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny, kteří zesnuli před námi, tak jim to velmi prospívá..." (podle sv. Cyrila Jeruzalémského) "V určité fázi svého křesťanského života jsem měl pocit, že se za zemřelé již modlit nemůžeme. Ale během let jsem dospěl k jinému názoru... Zdá se, že jako žijící máme určitou zodpovědnost za ty, kteří zemřeli a kteří za svého života buď nevěděli jak, nebo nechtěli Boha následovat. Mnozí umírali plni svého sobectví, zášti a nevyřešených pozemských bitev. Nejspíš tedy nějak zůstávají svázáni se zemí. Jako křesťané máme určitou autoritu žádat odpuštění jejich hříchů a pochybení,

aby mohli najít cestu k Bohu. Za zemřelé je možné se modlit např. osobně, či přinášením eucharistické oběti při mši svaté."

Kenneth McAll

Dušičková pobožnost se konala 2. listopadu na jirkovském hřbitově. Podobná modlitební shromáždění se konala i ve Strupčicích a Boleboři. *foto: K. Šimonová*

Mnozí vidí ve smrti zeď, na níž život neodvratně ztroskotává. Budoucnost po smrti? Hodně lidí má podezření, že naděje na posmrtnou odplatu je podvod, který má utěšit prosté lidi. Avšak v každém člověku se cosi vzpírá proti myšlence, že bychom měli úplně zahynout. Mocná touha po nesmrtelnosti vyvěrá z podstatné složky člověka, z jeho nesmrtelné duše.

Co říká o budoucnosti člověka víra? Kristus přislíbil: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky!" (Jan 11,25-26) Ale nejen věřící bude žít po smrti, žít budou i ti, kdo nevěřili v nic a posmrtný život považovali za nesmyslnou pověru. V listě Židům se píše: "...je lidem určeno, že musí jednou umřít a pak (nastane) soud." (9,27) Písmo kromě tohoto "osobního soudu" mluví též o tzv. "obecném soudu" nad celým lidstvem: "Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho (Kristův) hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení." (Jan 5,28-29) Jak tedy vyplývá z Písma, je člověk při smrti podroben tzv. "osobnímu soudu", na rozdíl od "obecného soudu", který se bude konat nad celým vzkříšeným lidstvem při druhém Kristově příchodu.

Kapitola 40. Osobní soud

Jak probíhá takový osobní soud? Lidská slova mohou jen chabě vyjádřit Boží skutečnost. Můžeme snad říct asi toto: člověk je ve smrti zalit Božím světlem, v němž s naprostou jistotou poznává sám sebe bez omylu a sebeklamu. Může sám posoudit, co ve světě vykonal dobře a co špatně. Člověk tedy koná soud sám nad sebou. Poznává, jaký je před Bohem, a podle toho poznává i svůj věčný osud: buď život v neustálé lásce (tj. "nebe"), nebo život v neustálém vzdoru vůči Bohu a uzavření se do sebe (tj. "peklo").

Podle Ježíšových podobenství je v této chvíli rozhodující, zda v sobě nese me Boží život, nebo zda žijeme ve stavu duchovní smrti (viz kap. 28, 33). Tento rozhodující okamžik je zpravidla výslednicí našeho dosavadního života. Patrně jen výjimečně dochází ve smrti k zásadnímu zvratu v dosavadním smýšlení ("Lotr po pravici" - Lk 23,39-43).

Kapitola 41. Kde máme hledat nebe?

Na tuto otázku nemůžeme odpovědět jinak, než že se jedná o nový a dokonalý způsob života. Nebe je dokonalý dialog mezi Bohem a člověkem, výměna života. Člověk, zcela zbavený sobectví, se vydává Bohu a naopak Bůh zcela nezastřený se daruje člověku. Teologové tuto výměnu života nazývají "patřením na Boha". Je to dokonalé naplnění odvěké touhy člověka po nekonečném životě, po nekonečné lásce a štěstí... "Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno připravil Bůh těm, kdo ho milují." (1Kor 2,9)

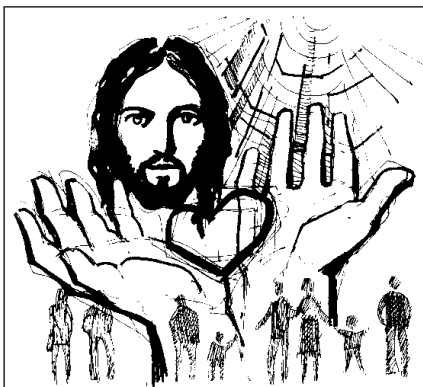
Očistec

Z některých textů Písma je zřejmé, že kromě nebe a pekla musí ještě existovat zvláštní stav, kde člověk, který sice zemřel v lásce k Bohu, ale v lásce ještě nevyzrálé, plné sobectví, musí svou lásku očistit, zdokonalit. A tím stavem je očistec. V čem spočívá toto očišťování duší? Podle svatého Augustina je to zranění v lásce. Duše chce ihned navázat dialog s Bohem, ale poznává, že na to ze své strany není připravena. Poznává, co Bůh pro ni znamená, a cítí palčivou touhu spojit se s ním. Čím palčivější je touha duše splynout s věčnou láskou, tím palčivěji pociťuje zvrácenou zamilovanost člověka do sebe samého. A tato bolest očišťuje, zdokonaluje lásku člověka, až nastane okamžik, kdy tato láska dozraje k objetí s tím, který je svou podstatou Láska.

Kristus vícekrát uvádí dvojí způsob života po smrti: radost a naplnění - prázdnotu a bezúčinnost... Avšak do této temné bezvýchodnosti není člověk vržen Bohem, tam se může odsoudit jen on sám. Stává se to tehdy, když se v krátkozrakém egoismu zcela uzavírá sám do sebe, když se snaží být blažený svým způsobem a na vlastní pěst. Když v tomto stavu "duchovní smrti" člověk zemře, zůstane navždy bez Boha a jeho lásky. A to pro něho znamená peklo.

Poslední soud

Člověk není jenom tělo a není jenom duše. Teprve spolu vytvářejí tělo a duše celého člověka - osobu. Proto nejen duše, ale i tělo musí mít možnost vstoupit do věčnosti. Písmo mluví o tom, že "na konci času", znovu přijde Kristus. S tímto návratem je spojeno vzkříšení mrtvých, soud nade všemi lidmi a dokonání světa. Zatímco při osobním soudu jde o jednotlivce, zde se zjeví osud celého lidstva. Každý uvidí každého tak, jaký skutečně je, nikoli tak, za jakého by se rád vydával a jasně se uvidí důsledky našeho jednání pro průběh lidských dějin. "Potom jsem viděl nová nebesa a novou zemi - dřívější nebesa a dřívější země zmizely... A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: Hle Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomine." (Zjev 21,1.3-4) Tyto mohutné vize světa na konci jeho vývoje mají ozřejmit, že Bůh je vlastní střed vesmíru, smysl veškerých lidských dějin, konečný cíl všeho stvoření.

Žít, dokud neumřu

Klišé, že „nestárneme, nýbrž zrajeme“, zní nadějně, ale je značně nereálné. První část je obyčejná lež; druhá je pouze možností. Ať se nám to líbí nebo ne, stárneme a s tím se nedá nic dělat. I když to v dobré víře popíráme, stárnutí se tím nezpomalí...a nemá smysl hledat způsob, jak ten proces zastavit. Avšak má smysl přemýšlet o tom, jak udělat ze stárnutí proces pozitivní. Možná to vězí právě v tom, že se skutečně s přibývajícimi léty stáváme zralejšími. Když nic jiného, víra nám říká, že směřujeme k onomu lepšímu, co nás čeká po smrti. I v tomto životě nám ale stárnutí může pomáhat k rozvoji. Je pravda, že naše tělo se věkem opotřebovává, ale můžeme růst v moudrosti. Můžeme se poučit z vlastní minulosti, jak se stavět k přítomnosti a jak realisticky hledět vstříc budoucnosti. Nemá smysl oddávat se snění o tom, co bylo nebo co mohlo být. Mé štěstí závisí na přítomnosti a budoucnosti a to jsou skutečnosti, jimiž se musím zabývat.

...Nesmíme ztratit nadšení pro dnešek. Je třeba s díky přijímat každý nový den, každý nový velký dar Boží. Jistý biskup říkal: jsme jako hrušky na stromě, až uzrajeme, tak spadneme.

Antonyj Surožskij v knize Smrt není zlá (KNA) uvádí: „Chtěl bych, pokud mohu, zahrnout obvyklý postoj, který k smrti postupně zaujal moderní člověk – pocit strachu, odmítnutí, pocit, že smrt je to nejhorší, co se může člověku přihodit, a že za každou cenu musíme přežít, i když přežití má jen málo společného se skutečným žitím. V dřívějších dobách, se o smrti mluvilo jako o zrození do věčného života... Smrt byla vnímána nikoli jako konec, naprostá porážka, ale jako začátek. Na život se nahlíželo jako na výstup směrem k věčnosti a smrt byla pokládána za dveře, které se do ní otevírají a umožňují nám do ní vstoupit.. - Chceme strachem z blížící se smrti vnášet temnotu do světla každého dne?

Victor Hugo řekl, že v očích mladých plane oheň, kdežto v očích starého člověka by mělo být světlo. Čas planoucího ohně pomíjí – a přichází čas světla. Když však nadejde čas být světlem, nemůžeme už dělat to, co lze dělat jen tehdy, když planeme. A když slyšíme, že máme pamatovat na smrt, není to proto, abychom se začali bát života. Má nás to přimět žít tak intenzivně, jako kdybychom věděli, že každý okamžik našeho života je už jediná chvíle, kterou máme, že je to poslední možnost, jak dosáhnout určité dokonalosti.

- Jak bychom se k sobě chovali, kdyby přítomný okamžik byl jediný, který máme k dispozici, a kdyby tato chvíle musela vyjadřovat a být vtělení vši lásky a všeho zájmu o druhé? Žili bychom s takovou intenzitou a hloubkou, jichž bychom jinak nikdy nedosáhli.

A přece si sotva uvědomujeme, co tato přítomná chvíle je. Putujeme z minulosti do budoucnosti, aniž bychom v této přítomné chvíli žili opravdu intenzivně.

Dostojevský nám ve svém deníku vypráví o tom, co se s ním dělo, když byl odsouzen k smrti. Jak stál, čekal, až ho zastřelí, a jak se díval kolem sebe. Jak nádherné bylo světlo a jak úžasný byl vzduch, který dýchal, a jak krásný byl svět kolem něj, jak drahocenný byl na pokraji smrti každý okamžik, během něhož byl ještě naživu. „Ach,“ říká v té chvíli, „kdyby mi dali život, jediný okamžik by nebyl promarněn.“ Život mu dali, a kolik z něj bylo promarněno! Kdybychom si toho byli vědomi, jak bychom se chovali k druhým, i k sobě samým? Kdybych si to uvědomoval já, kdybyste si to uvědomovali vy, že člověk k němuž mluvíte, může během pár okamžiků zemřít a že zvuk vašeho hlasu, obsah vašich slov, vaše gesta, vaše úmysly, způsob, jakým se k němu vztahujete, budou to poslední, co bude vnímat a co si vezme na věčnost... Jak pozorní, jak starostliví a jak milující bychom byli. Zkušenost ukazuje, že tváří v tvář smrti hyne tolik zášti, tolik hořkosti, tolik vzájemného odmítání. Smrt je příliš velká pro věci, které bychom měli považovat za malicherné i pro časný život.“

Obrazy ze života: Skleněný život

Augustin píše:

Což nejsme křehčí než kdybychom byli ze skla? A přece sklo, ačkoli je křehké, vydrží dlouho, když o ně pečujeme. Avšak nám lidem, jak už jsme křehčí, se přihodí v životě tolik nehod, že i když vyvázneme z mnoha bezprostředních nebezpečí zkázy, přece nemůžeme přežít příliš dlouho.

Teď, když už jsem starší, jsem pochopil, co má Augustin na mysli. Teď, když jsem přesáhl hranici dospělosti, vidím, že můj život je a vždycky byl skleněný.

Ze začátku jsem byl celistvý a čirý jako skleněný zvon, vyfouknutý do života dechem Božím, a v dětství jsem se z té průzračnosti radoval. Ale jak jsem rostl, začal jsem se té průhledné existence děsit. Báł jsem se, že mě jiní prohlédnou a najdou ve mně jen něco ošklivého, ba co hůř, něco úplně bezcenného. Začal jsem svůj život zamlžovat předstíráním, schovával jsem se před lidmi kolem sebe a hlavně sám před sebou.

Jak jsem šel životem, byly doby, kdy jsem byl tvrdé a křehké zboží a zraňoval druhé ostrými hranami. Jindy jsem se postříbřil tím, co jsem měl, a udělal ze sebe zrcadlo. Kdo mě navštívil, ten uviděl jen povrch – to, co jsem měl, nebo čeho jsem dosáhl nebo co jsem ze sebe dělal.

Když jsem měl dobrý den, všechny mé kazy jakoby ustoupily a já byl čistým oknem, kterým druzí mohli vidět Boží velebnost. Když jsem měl špatný den, když jsem byl zkřivený a zkrabacený výhni života, podával jsem porušené obrazy sebe sama, světa a těch, kdo na mne pohlíželi.

Když se na sebe dívám teď, kdy jsem starší, vidím, že můj skleněný život je jako starodávný pergamen. Není už poskvrněný ani čistý. Jak šel čas, trochu mě poškrábal a udělal mi pár životních medailí za všechno dobré i zlé, co jsem prožil. Lásky do mne vyryly své iniciály a probodly mé vlastní srdce. Vrtochy života mě občas nakřáply a někdy úplně potloukly. Žiji dál, ale můj život je teď jak kaleidoskop střípků, poslepovaných něžnou láskou těch, kterým na mně záleží. Je to zvláštní, ale můj život jako by se tím obohatal. Když na mě teď zasvítí slunce, neprojde mnou jen tak, ale rozstříkne se do barev duhy, jak se bílé světlo třísťí o ostré hrany zacelených starých šrámů. Už nejsem prostou osůbkou svého dětství. Poznačila mě láska, nesu škrábance míjejícího času. Možná jsem teď ještě zajímavější okno.

Ale také možná, že jsem jen okenní tabulka.

Díky za vzpomínky

Každá zkušenost, ať dobrá nebo špatná, se do nás noří a stává se částí naší budoucnosti. Jsme jako houby, které vsakují přítomné lásky i bolesti a přenáší je hluboko do nitra, kde je uchovávají v tajemných tichých prostorách...

Když utrpím zranění od někoho, koho mám rád, i to je přijato dovnitř, kde žije, asi jako tělesné jizvy, které mi zůstanou na kůži po těžkém zranění. Může jizva lásky klesne hluboko dovnitř a přidá se k oné hluboké životní jizvě, kterou utrhá každý, kdo pobude delší či kratší dobu v nedokonalém světě. Doufejme, že se mi jizva lásky časem nezanítí od toho, jak se v ní pořád vrátám. Radši bych měl ty staré šrámy nechat na pokoji, pustit je cestou odpuštění za kulisy svého života. Nikdy se jich asi úplně nezbavím. Pořád tu bude něco, co zabolí, když se toho člověk dotkne.

Stejně houževnatě se našťestí připomínají i milované osoby, jež mi působí radost. Nikdy s nimi nejsem u konce. Mohou být daleko, ale přitom jsou stále se mnou. Protože vím, že mne milují, cítím v sobě jejich život. Kdykoli, i před očima davu, mohu vstoupit dovnitř a v duchu je obejmout (což vysvětluje, proč se občas mimoděk usmívám, když pronáším nějakou slavnostní řeč).

Bylo by samozřejmě skvělé, kdyby tu zrovna byli a mohli bychom se srdečně obejmout, ale není špatné vědět, že i na dálku mě milují a záleží jim na mně. Je to rozhodně lepší než kdyby mě objímal někdo, komu jsem ve skutečnosti ukradený.

Když se tak ohlížím na ta uplynulá léta, mohu ze srdce vyznat svým věrným láskám:

Díky za vzpomínky! Pobyli jsme spolu krátce, ale zbyly mi krásné vzpomínky, k nimž se mohu v příštích letech vracet. Naše společné dny byly naplněny slovy o životě a smrti a o lásce. Byly to dny, kdy se řešily problémy, snášely zkoušky, prožívaly prosté radosti a rostla naděje, že nás čeká něco pěkného. V takových vzpomínkách ve mně stále žijete, dokud nás štěstí nebo prozívatelnost zase nesvede dohromady. Až do té doby opakuji znovu a znovu : „Díky za vzpomínky!“

(Podle knihy Na stará kolena – Donald X. Burt - KNA)

Oni by mi pak neřečnili ...

Byl jsem svého času na návštěvě v nemocnici ve Svitavách, kde ležel můj starý kostelník z Rozhraní. Jel jsem tam přímo ze školy, takže Sanctissimum jsem neměl. Pěkně jsme si s dědečkem popovídali a slíbil jsem, že za týden mu udělím svátost nemocných. Na druhém lůžku ležel jeho spolužák z obecné školy, také již důchodce, ale před tím velký funkcionář a straník. Ale nemoc ho „zpracovala“, takže byl ochoten dát to s Pánem Bohem do pořádku. Když jsem za týden přijel i se svatým přijímáním a svatými oleji, byl jsem překvapen, že toho straníka odvázejí z pokoje pryč. Službukonající

lékař mi řekl: „On si to rozmyslel, kněze si nepřeje!“ A pacient se na mne podíval a zašeptal: „Nehněvejte se na mne, víte, oni by mi pak neřečnili!“ Za čtyři dny přišla za mnou jeho manželka v černém a s pláčem mi sdělovala, že manžel zemřel, budu-li ho moci pohřbít. „Víte, on tři dny proplakal, mrzelo ho, že vás tak odbyl a jestli mu to odpustíte?!“ „Já ano, ale modlete se,“ povídám jí, „aby mu odpustil Pán, jehož vlastně odmítl.“ Pohřeb pak byl z kostela, soudruzi mu na hřbitově řečnili a já nad otevřeným hrobem uvažoval, kde je jeho duše a doufal, že ta jeho lítost, že mě odbyl, snad postačila tomu, který je nekonečně milosrdný...

Turistika nebo pout'?

Takzvanými dušičkovými poutěmi končí bohatá letní sezóna. Oživila snad již všechna poutní místa. Většina z nich je krásně opravena nebo se opravuje. Lidé odcházejí a odjíždějí s bohatými dojmy, duchovně povzbuzeni a posílení. Vzpomínám, jak asi proto byly trnem v oku bývalým mocipánům. Zakazovali vypravovat autobusy na poutní místa, kontrolovali po celá léta, kdo a odkud jezdí. Kdysi, na jedné naší konferenci, nám říkal nebožtík církevní tajemník: „V neděli naši chlapci (myslil tím hochy od SNB) kontrolovali auta na Vranově u Brna (známé poutní místo), a to byste páni faráři nevěřili, jakých soudruhů tam byla auta. Zapsali si jejich čísla a pak jsme je postupně volali na okres, na kobereček. Jeden říkal, že tam vezl babičku, druhý zase tchyni, další tetičku! „A kdes byl ty,“ říkali jsme. „No, v kostele, čekal jsem tam, až to skončí!“ Jen jeden říkal, že byl po tu dobu v hospodě, ale tomu nevěříme...“ V té době bývalo v Boskovicích vždy plné náměstí aut. Boskovice mají hrad a zámek, takže to bylo v rámci turistického ruchu. Jenom bylo soudruhům divné, že jakmile skončí bohoslužby, auta odjela a náměstí se vyprázdnilo, přestože na zámku se podle plánu ještě provádělo...

V nedalekém Senetářově je krásný moderní kostel architekta Ludvíka Kolka, který se podařilo postavit ještě za totality. Je tam ona známá „Lod' plující k nebi“. Přímo naproti této sakrální stavby, jen přes silnici, stojí stará došková chalupa, ve které bylo svého času zřízeno muzeum perleťářství. Účastníci zájezdů do Moravského krasu, kteří chtěli vidět onen moderní kostel, zaparkovali své autobusy před chalupou a aby byli „kryti“, zakoupili si vstupenky a šli si prohlédnout vnitřek chalupy. V Blansku na okrese se pak chlubil, že muzeum perleťářství má za rok daleko větší počet návštěvníků než jiné kulturní památky. Když jsme dělali letos nástěnku do kostela na měsíc říjen, měsíc růžencový, použil jsem tam krásný barevný snímek té staré chalupy a přidal k tomu text: „Naši předkové se v takovýchto chaloupkách denně modlili růženec! Jak často se dnes modlíme tuto modlitbu v našich nových domovech?“ Zanedlouho přišla jedna žena z farnosti a povídá: „Otče, kde jste sehnal ten krásný barevný obrázek? Manžel má rád ty „naše chaloupky pod horami“, jak se to zpívalo, ten by si to dal jistě zarámovat!“ Řekl jsem jí, ať přijde, až budeme dělat nástěnku novou, že jí obrázek dám. Ale příznám se, že jsem k tomu moc chuti neměl. Proč? Věděl jsem, že on jí vyčítá každou návštěvu kostela, že ho rozčiluje i zvonění na bohoslužby atd... Přesto jsem jí obrázek dal. Měl z toho malého dárku radost jako malé dítě a když druhý den svolával zvon věřící na mši svatou, povídá: „Mámo, slyšíš, už zvoní, ty nepůjdeš do kostela?“ Pochopitelně, že šla. Žasl jsem, jak takový malý dárek dokázal změnit srdce tvrdého chlapa...

Lék pro spokojenost.

Manželka mého přítele má jednu starou tetu v Domově důchodců na zámku v Černé Hoře, no a my tam za ní už delší dobu nebyli. Tak jsme se tam vypravili. Bylo to mimo dobu návštěv, ale pustili nás k ní, protože právě slavila narozeniny. Devadesáté deváté. Představoval jsem si, že uvidím nějaký uzlíček na lůžku, ale byl jsem překvapen, když nás uvítala růžolící babička, které bych ty roky nikdy nehádal. A hned spustila: „Vy jste z Bojanovic! Co je tam nového? Co Božka, je zdravá? Tak Martin je ženatý?“ A beseda pokračovala. Ona kdysi před léty uklízela a zdobila poutní kostel ve Křtinách. Cítila se v domově spokojená, jídla má dost, nic jí nechybí a že bořitovský farář Dvořáček jí každý týden přinese sv. přijímání a vždy i nějaká ta cukrlata. Když ji tam po těžkém úrazu přivezli z blanenské nemocnice, myslela si, že tam bude chvíli, než zemře. A teď je tam už patnáct roků a neumírá. Lékaři jí řekli, že teď už musí přečkat rok 2000. „Tak to je moje trápení, chtějí, abych byla ženou tří století,“ říká. „V jednom jsem se narodila, ve druhém jsem žila a teprve ve třetím mohu umřít! Nu, když Pán Bůh dá, tak jim tu radost udělám!“ usmívala se. Když jsem viděl ten její spokojený obličej, musel jsem myslet na to množství nespokojených lidí u nás, kteří nemají ani polovinu jejich let a z jejichž tváří číší zloba, netrpělivost, rozmrzelost a nevím co všechno. Ta babička nám všem může být vzorem. Růženec na jejím stolku svědčí o tom, jak dovede využívat čas, který jí Pán dává. Kéž bychom to dokázali jako ona.

Budoucnost národa.

Nová moderní kaple v Březině, která nedávno slavila 600 let od první písemné zmínky o její existenci, je zbudována podle architekta Müllera z Brna. Zvolil podobu stanu, aby připomínal Boží stánek, který provázel Boží lid do zaslíbené země. Stavba si vyžádala přes čtyři miliony korun. Po vysvěcení biskupem Vojtěchem Cikrlem byla odpoledne děkovaná pobožnost, při které děti z mateřské i základní školy předvedly pásmo básniček a písní. Mě nejvíce dojala jedna, ve které se říkalo: „Kolébka se kolébá, děťátko se usmívá. Děťátka jsou pro radost a není jich nikdy dost!“ Kolik hluboké pravdy je v této větě. Děti ubývá. V tomto školním roce nastoupil u nás do první třídy jen jeden chlapec. Protože je sám, musí dojíždět do školy ve Křtinách. Budovatel kaple, Otec děkan Prnka, má v brožurce vydané ke svěcení tato slova: „Odumírá jen příroda nebo také náš národ?“ Nad touto skutečností by se měli zamyslet jak rodiče, tak odpovědní činitelé naší společnosti. Pro koho budujeme nákladné stavby, ať už církevní nebo světské? Bude se v nich ve třetím tisíciletí ještě mluvit a zpívat česky, nebo snad čínsky nebo jinak...?!

pět zamyšlení Z deníku otce Jana Topenčíka – mírně kráceno

Historické zastaveníčko

Bylany (německy **Püllna**) je název zaniklé obce poblíž Malého Března. Název obce vznikl nejspíše ze staročeského "**Bylené**", jako pojmenování pro obyvatele místa, na němž rostlo mnoho rostlin. První písemné zprávy o Bylanech pocházejí z let 1203, 1207 a 1209. Jedná se sice o listinná falza, ovšem věrohodná po obsahové stránce. Ves je zde zmiňována jako majetek cisterciáckého **kláštera v Oseku**. Bylany se staly součástí klášterního statku **Škrle**. V roce 1620 koupil Bylany Bohuslav z Michalovic. Podle berní ruly žilo v Bylanech 13 sedláků a 7 chalupníků, kteří se zabývali především pěstováním pšenice a žita a chovem dobytka. U obce byly i menší výměry vinic, které v následujících letech vystřídaly **chmelnice**. Bylany byly známé svými **prameny hořké vody**. V obci byla postavena laboratoř na výrobu hořké soli. V roce 1820 si prameny pronajal obchodník A. **Ulbrich**, který v obci vystavěl **lázeňský dům (obr.)** a léčivou vodu začal stáčet do lahví. **Püllnaer Bitterwasser** (Bylanská hořká voda - viz obr.) se vyvážela do zahraničí až do začátku druhé světové války. Podnikatel Ulbrich se zasloužil o výstavbu školy, zřízení hřbitova roku a renovaci původně barokního **kostela sv. Leopolda**. Farností patřily Bylany pod Slatinice s farním kostelem Šimona a Judy. V roce 1961 se k obci Bylany připojila osada Vršany. V roce 1968 bylo k Bylanům připojeno katastrální území zbořené obce Slatinice. Poslední měření zbylých Bylanských studnic se uskutečnilo r. 1969, bylo shledáno zbytečné těžit vodu Bylanskou, když nedaleko je kvalitnější voda Zaječická. Bylany byly zlikvidovány při výstavbě areálu Pozemních staveb **v roce 1978**. Pozemní stavby po privatizaci nahradila společnost Domes Bylany s.r.o.

Kostel svatého Leopolda
Bylany (Püllna)

Cítát na listopad: „Nejhorší není zemřít, to nás nakonec čeká všechny; nejhorší je promarnit svůj život.“ (V.Kodet)